SVERIGES NYHETER.

(Forts. från sid. 5.)

VÄSTERGÖTLAND.

Plötsligt dödsfall. I Trädgårdsföreningens restaurationslokal satt härom dagen ett sällskap, i hvilket äfven en handelsresande Wihl. Wirsing från Stockholm befann sig. Vid half 11-tiden sjönk plötsligt hr W. samman till utseendet liflös. Tillkallad läkare konstaterade att han afledit, förmodligen till följd af hjärtslag.

Dömd för förfalskning. Rådhusrätten har den 3 aug. meddelat utslag i målet mellan allmänne åklagaren och förre bokhållaren J. A. Hulthe, angifven för förfalskning af medel från firman Forsberg & Mark, Göteborg.

Dödsfall. F. d. sjökaptenen Åd. Goes afled den 1 aug. i Göteborg i en ålder af 73 år.

— Mossmakaren och tomtägaren G. Petterson afled den 31 juli i Sköfde, 83 år gammal.

— Konsul Oscar Wadström afled d. 3 aug. i Göteborg i en ålder af 74 år.

VÄSTMANLAND.

Dödsfal. Kamreraren vid Aktiebolaget Mälarprovinsernas banks afdelningskontor i Västerås N. O. Bergh afled den 5 dennes.

— Den 30 juli afled på Västerås lasarett lokomotivföraren J. A. Moberg, 58½ år gammal.

— Den 6 dennes afled å Västerås lasarett studeranden vid Tekniska högskolan Eric Victor Olsson, endast 21 år och 8 mån. gammal.

Död af blodförgiftning. En 15-årig flicka Frida Lindroth från Ofvansjö, som vistades hos släktingar i Nora, kände den 21 juli stickningar i högra handens pekfinger, blef småningom illamående och fick feber. Läkare konstaterade blodförgiftning. Den sjuka fördes till sjukhuset där en del af fingret amputerades. Det onda kunde dock ej häfvas, förgiftningen spred sig, och inom kort var den unga flickan död.

ÄNGERMANLAND.

Våldtäktsförsök i Sollefteå. Inför Sollefteå häradsrätt hölls den 2 dennes ransakning med volontären vid Västernorrlands regemente A. V. "von" Schéele, häktad för att den 16 juni i Sollefteå ha begått våldtäktsförsök och därvid förövat misshandel. Den tilltalade vidgick att han vistats hos flickan från kl. 10 på aftonen till kl. 6 på morgonen och ville ej förneka att han haft nesliga afsikter därmed. Däremot ville han ej erkänna att han på något sätt misshandlat henne. De sår och blånader hon företett trodde han hade uppstått, då de en gång fallit omkull på golfvet.

Intressanta fornfynd. Vid de arkeologiska undersökningar, som under sommaren utförts i skilda delar af Ångermanland af fil. kand. Eskil Olsson, ha, enligt hvad erfarits, flera betydande fynd gjorts. Vid Finsvik i Säbrå har undersökts ett stenkummel, som var 19 m. i diameter samt 3 m. högt. Inuti kumlet påträffades en kista förfärdigad af väldiga stenblock. I kistan låg ett ganska väl bibehållet skelett. Vid dess sida hittades en flinta. Vid Näske fäbodar i Nätra har kand. Olsson undersökt ett större graffält. Äfven här fanns manslånga, murade kistor — i en del grafvar till och med två. Här hade de döda blifvit brända och benen efteråt nedlagda i kistan. Angående grafvarnas ålder uttalade sig kand. Olsson ej bestämdt, men omöjligt är ej att de förskrifva sig från bronsåldern. Kand. Olsson har äfven upptäckt en ny stenåldersboplats uppe i Vengels by i Fjällsjö socken. Det var högst märkliga fynd, som här gjorts af bland annat stora mandelformade verktyg af kvartrit, pil- och spjutspetsar samt yxor af samma materal. Som man ser, hade redan under den aflägsna stenåldern folket hunnit upp till Ångermanlands fjällbygder.

ÖSTERGÖTLAND.

Dödsfal. Den 2 dennes afled inspektoren vid Motala verkstad C. H. Sandberg efter några veckors sjukdom.

— T. f. postmästaren i Motala G. F. Borg afled den 5 dennes å Falköpings lasarett.

— Då slaktaren Karl Orest i Bankeberg den 3 dennes skulle slakta en tjur med skjutmask, råkade han tappa masken i golfvet, hvarvid skottet brann af och träffade honom i magen. Den skadade fördes i medtaget tillstånd till länslasarettet i Linköping. Här afled han. Orest var en omkring 50 års man, och efterlämnar hustru och fem barn.

Drunkningsolyckor. Kopparslagaren vid Motala verkstad August Hagman drunknade den 6 dennes under badning i Motala ström.

— Då prämskepparen Bladh från Linköping den 5 dennes vid 11-tiden var sysselsatt med slussning af en pråm vid Sturefors och gjorde ett hopp från pråmen upp mot kajen, råkade han snafva och föll i Stångån, där han sjönk.

— Nyligen omkom bevärningsmannen vid Östgöta trängkår Bror David Johanson fr. Ö. Husby i Östergötland under badning i sjön Bjälmen vid Rännesiätt.

EN SILLFRUKOST.

Det ringde häftigt på tamburkloeken.

Notarien Strömberg lyfte en smula på ögonlocken. Genom den nedfällda gardinen silade en solstråle rätt i ansiktet på honom.

Hvad kunde klockan vara? Jaså, bara half åtta. Nå, då hade han ju hela förmiddagen på sig. Han sträckte ut armen efter vattenkaraffen och tog sig en väldig klunk, hvarpå han energiskt borrade ner ansiktet i kuddarne och drog täcket öfver hufvudet.

Han höll just på att slumra in ånyo, då en ännu mera energisk ringning kom honom att spritta till.

— Det är då oförskämt att komma och störa folk på det här sättet mitt i natten. Undrar hvad det här är för en gök? Mjölkbudet kan jag tro... och han kröp åter ner bland sina kuddar och slöt ögonen.

Ännu en ringning i allegrofurioso. Notarien började bli nervös.

— Hvar håller käringen hus, som inte går ut och kör bort den drummeln? Han kan väl aldrig ha ärende till mig?

Han började känna sig en smula kuslig, den gode notarien. Saken var den att han hade några ouppgjorda affärer med ett par kittsliga skräddare, af hvilka t. o. m. den ene skriftligen hotat att sända sin räkning till indrifning. Det fattades bara att hans sköna morgonsömn skulle bli störd på det sättet. Brr!

Nu hörde han värdinnans tassande steg. Det var henne han mera uppriktigt än artigt för sig själf betecknat med epitetet "käring".

— Notarien Strömberg? frågade en djup mansröst, så fort värdinnan öppnat dörren.

— Han sofver än, förklarade värdinnan.

— Nå, det gör ingenting. Jag ska' agera väckarur.

— Jo, det här blir skönt, tänkte Strömberg för sig själf. Hvilken annan än en indrifvare skulle väl vara så oförskämdt påflugen? Men jag ska...

Värdinnan gjorde emellertid sitt bästa för att afstyra den tillämnade visiten.

— Det går aldrig an, förklarade hon, notarien blir så rysligt ond, när han blir väckt för tidigt.

— Men kära frun. Kallar ni det här för tidigt! Hur dags brukar han då egentligen stiga upp om söndagsmorgnarna, er notarie?

— Sådär omkring kl. 12.

— Jo, det var mig en ljus fogel. Det är på hög tid att han blir botad åtminstone från den ovanan.

Den envise besökanden blef på, utan att akta på värdinnans vidare protester. Notarien beslöt att låtsas sofva att börja med. Han hade emellertid ställt ett fullt vattenglas inom räckhåll.

Plötsligt känner han sig upplyftad af ett par kraftiga armar, och innan han visste hur det gått till befanns han med täcke och allt placerad i gungstolen.

Notarien måste ha sett ovanligt enkel ut då han slog upp ögonen, ty utöfvaren af "attentatet" skrattade så att han höll på att mista andan.

Det var en lång, ståtlig ung man med frimodiga öppna drag. Klara blå ögon, och ett kort blondt helskägg. Klädseln var enkel men ytterst värdad. Hela personen gjorde intryck af hälsa, styrka och harmoni.

— Nej, men sannerligen ä' de' inte Kalle Videgren, utbrast den förbluffade notarien, då han hunnit hämta sig en smula. Morning på dig gamla hedersprisse! Men när i all världen kom du hit? Jag trodde du var kvar i Uppsala.

— Och ändå har jag varit "Mälardrottningens" gäst i hela två månader, replikerade Videgren. Men våra vanor här ha just inte varit ägnade att föra oss tillsammans. Du lär ha kommit in i ett kotteri af sta'ns värsta fästprissar, säger man. Jag arbetar och är sportsman på lediga stunder.

— Ja, herre gud, mumlade notarien halft skamsen, det är inte så godt att dra sig undan, se'n man en gång kommit med. För öfrigt hade jag ämnat den här dagen åt själfbetraktelse och bondänger. Jag har de mäst intensiva kopparslagare. Men så söps det inte häller rimligt i natt. Vi hade afskedsgask för Lagergren. Han har fått ett domaréförordnande någonstans uppe i Norrland som du kanske hört. Du vet att det brukar gå hett under sköldarne till, när han är med. Jag kom inte hem förr än kl. 4 i morse... allteles perdu.

— Så mycket större skäl att följa med mig ut på en morgonpromenad! Det skall friska upp dig.

— Nej, vet du hvad, jag behöfver sofva en stund till. Kan du tänka dig jag trodde det var en björn som kom och störde min ljufva sömn. Hade du inte manövrerat så kvickt, så hade du haft det här vatteuglaset i flintan.

— Tack för välmeningen. Men mellan sofva är det allt slut. Stiger upp kl. 12, sa' värdinnan. Att du inte blygs! Titta på mig! Jag har hunnit med att skrifva ett par bref, varit ner hos Köhlers och fått mig ett bad och en kopp kaffe samt ändå traskat hit ut till Östermalm. Ser jag öfveransträngd ut — hvasa? Raskt i kläderna nu!

— Videgren drog upp gardinen och slog upp fönstret, så att den friska morgonluften och det strålande solljuset fritt fick spela in i det kvafva rummet.

— Hu, hvad jag känner mig ruskig! klagade notarien. Den som ändå hade sig en konjak!

— Dager inte! invände Videgren. Jag ska' kurera dig.

— Han skyndade ut, men var om ett par ögonblick tillbaka med en flaska friskt wichyvatten och ett pulver, som han räckte sin vän.

— Hvad ä' de' där för smörja?

— Antifebrin! Gruffa inte, utan svälj du helt beskedligt både pulfver och vatten, så är du kry som en mört!

Notarien lydde med en resigneral suck

— Så där ja, det är bra ändå att ha försänkningar inom medicinska fakulteten, tror jag. Nu ska jag kurera dig grundligt, så gör du mig väl till din husläkare när du en gång blir hofrättsråd.

— Nå, du är väl medicinalråd dessförinnan. En sådan plugghäst som du!

— Pluggar inte alls, kära bror. Låter bara bli att förstöra tiden på dumheter.

Kuren hade synbarligen gjort verkan. Notarien stod snart framför spegeln och sträckte på sin lilla prydliga figur, under det han borstade det mörklockiga håret och vred upp sina små koketta mustascher.

— Men hvad ska' jag egentligen så tidigt uppe att göra? filosoferade han. Den som ändå hade en bättre sillfrukost i perspektiv, men som jag är alldeles renskrapad. Tänkte be värdinnan steka en sill åt mig fram på förmiddagen.

— Sörj icke för den saken, tröstade medicinaren, i det en skälmsk glimt upplyste hans blåa ögon. Jag bjuder på sillfrukost och du ska' bli nöjd; det lofvar jag!

De båda vännerna tände sina cigarretter och skyndade ner på gatan. Morgonen var så vacker som en solig junimorgon i Stockholm kan vara. Öfverallt skaror af promenerande, eleganta, färgrika toaletter, skratt och skämt. Våra vandrare styrde kosan genom den härliga Humlegården, öfver Karlavägen, som koketterade med friska gräsmattor och pittoreska buskager, genom villastaden och ända upp till Valhallavägen, med dess imponerande rader af palatser på ena sidan och den friska doftande skogen på den andra.

— Hvart tänker du egentligen dra iväg med mig? sporde notarien, då Videgren gjorde min af att vilja fortsätta inåt skogen. Djurgårdsbrun eller Lidingöbro?

— Ingendera delen.

— Men då begriper jag inte...

— Du behöfver ingenting begripa. Följ du bara snällt med. Det är jag som är expeditionens ledare och bär ansvaret. Jag har lofvat dig en bra sillfrukost, och den skall du få... Hör du, om vi skulle upplifva gamla Upsalaminnen och försöka en Glunt — Hvasa? Men din baryton är väl rostig efter nattens libationer.

— Det tror jag inte är farligt, menade Strömberg. Vet du, igår kväll sjöng jag gluntar tillsammans med en prisse från operan och han berömde min röst...

— Nå, vi försöka väl då.

Snart klingade genom skogen de friska tonerna af

"Här är gudagodt att vara"

Jo, det gick verkligen. Snart följde:

"Hvad det är skönt ändå..."

Under tiden hade marschen gått friskt undan.

Plötsligt märktes en ljusning i skogen. Notarien stannade och såg sig omkring.

— Minsann tror jag inte vi ha traskat ända ut till Ugglevik. Det var dan längsta promenad jag gjort på år och dag. Men nu tror jag vi vänder.

— Visst inte, vi är framme nu.

— Hvad menar du?

— Videgren pekade på ett standar som bar inskriften I. O. G. T. i stora förgylda bokstäfver och dessutom namnet på en loge samt åtskilliga sinnebilder.

— Hva' i... Jag menar... hva' ä' de' där för skoj?

— Ramaste allvar kära bror! Vi ska' äta frukost med några af de där hyggliga människorna, se'n ska vi sjunga några stumpar, dansa, hoppa bock, ligga och dra oss i gröngräset... kort sagdt, hvad du vill. Vi få trefligt, lita på det!

— Men det kan väl aldrig vara din mening. Den där sortens folk...

— Har jag själf tillhört i ett halft år, kära bror, upplyste Videgren skrattande. — Nå, se då inte så heinsk bortkommen ut för det. Du stirrar ju på mig värre än då jag hastigt och lustigt förpassade dig ur sängen. Nu ska' du pröfva först och döma sedan. Så fort du får tråkigt, äger du din frihet att gå din väg.

— Jag följer med för din skull, men i kväll tar jag igen skadan på Hasselbacken. Jag tycker hvad karaterna ska skratta, då de få höra att jag släpats med till goodtemplarfäst, alldeles som ett får till slaktbänken.

— Bara rättvis bot för nattens synder. Kom nu!

En ung, täck blondin med lång, hängande fläta kom de båda vännerna till mötes.

— Hör du, det var en sötunge! hviskade notarien, i hast intresserad. Hör hon också till sällskapet?

— Tror jag det. Och har en tät pappa, du! Dotter till byggmästare Stenbäck.

— Nej, verkligen!

— Nå ändtligen ha vi kandidaten här! utropade den täcka flickan. Hur är det, har ni er gluntsångare med er?

— Naturligtvis! För att bereda er ett nöje har jag stört den här hygglige unge mannens fridfulla morgonslummer. Jag öfverlämnar åt er att ställa så till, att han inte ångrar sin ofrivilliga utflykt. — Fröken Stenbäck — Notarien Strömberg — presenterade Videgren.

Notarien kände med ens sitt missbumör bortblåst. Skrattande och skämtande närmade sig trion standaret, hvaromkring gruppen med väldiga matkorgar och kaffepannor lägrat sig.

• • •

— Nå, ska' du inte ge dig af till Hasselbacken snart? frågade Videgren en smula spefullt, då solen började sänka sig mot väster.

— Nej, hvad tänker du på! Inte i kväll. Jag måste naturligtvis som hygglig kavaljer konvonera fröken Gertrud, och så är jag inbjuden att dricka en kopp té i hennes familj.

— Åh, verkigeln! Du har inte försummat dig, du. Nå, har du haft tråkigt?

— Så du kan tala! Jag har inte på länge haft en så angenäm söndag. Och nästa söndag har jag lofvat fröken Gertrud... hm, Stenbäck vill jag säga... att följa med på...

— Godt! afbröt Videgren. Men om nu längtan efter fröken Gertrud under veckan skulle bli dig för stark, så kan du träffa henne under den här adressen.

Han räckte vännen ett prydligt, litograferadt kort. Det innehöll namnet och adressen på den goodtemplarloge som han själf, den unga flickan och hennes föräldrar tillhörde.

Och notarien kastade inte det ifrån sig med en grimas, utan inlade det omsorgsfullt i sin plånbok, hvarefter han kraftigt tryckte vännens hand och hviskade:

— Tack! jag förstår dig.

KVÄST.

"Du är en riktig stackare, du Pär,
som lilla supen inte vågar ta!
Nej, sälj på stunden byxorna, du bär,
en kjol du måste ha!"

„Bravissimo! Du talar som en häst!"
— skreks det i korus uti dimmigt lag.
"Vi hålla sju mot ett, att du blir präst,
du Karl, en vacker dag."

Karl Nilson, tjuguårig rik bondson
med fjunig läpp och kind i purpurbrand
och späckad börs, som äfven gaf ut lån,
tog glaset i sin hand.

Jag heter Karl och karl jag också är.
Och därför, när jag vill, jag glaset tar;
och vill jag inte, får det stå, se där,
den grundsats som jag har."

Och ögonblickligt vändes botten opp sid sådant öfverdådigt ståtligt tal.
Och Kalle spände ut sin hela kropp,
stolt som en general.

Men hånad Pelle ock sitt löje log:
"Din grundsats, Kalle, den är också min.
Att taga supen, det kan jag nog,
i fall det föll mig in.

Det är en konst, som inte alls är svår.
Den sämsta trashank uti världen kan
ta supar na så många, som han får,
och fermt som ingen ann."

Men låta glaset stå!.... där blef han bet;
ty därtill fordras det att vara man.
När vill du, Karl, ge prof, ja, säg oss det! —
att du den konsten kan?!"

Den bålde hjälten upp från bordet steg.
Han ville tala, men han sa' blott: hick!
Hans ögon blängde, och han neg och neg.
När hånad Pelle gick.

Äcke.

Statistiken i Sverige visar, att under åren 1887—1905 ha på 47,203 dömda män 33,944, eller 72 procent, begått den brottsliga handlingen under rusets inflytande. Af 5,177 samtidigt dömda kvinnor, kunna blott 732, eller 14.1 procent hänföras till samma orsak. 27,949 män, eller 59.2 procent och 502 kvinnor, eller 10 procent, voro vid brottets förövande berusade. Man kan vidare genom statistiken konstatera att brottsligheten under förutvarande period tilltagit och att af ökningen tre fjärdedelar måste tillräknas rusdrycksbruket.

EN DRÖM.

Af Henryk Sienkiewicz.

(Öfversättning för S. C. T. af J.E.F.)

I ett trefligt sällskap roade man sig efter en god middag med samtal om märkvärdiga händelser, aningar, spöken och dylika oförklarliga företeelser.

En läkare, som deltagit i middagen, lyssnade till de olika historierna med tviflande leende. En ung dam vände sig därför till honom och frågade, om han ej också i sin lefnad ej erfarit något, som kunde anses oförklarligt.

"I mina unga år", svarade läkaren, "hade jag en dröm eller rättare sagdt en räcka drömmar, hvilka som märkvärdigheter öfverträffa allt, jag hittills hört. Om herrskapet så önskar, vill jag gärna omtala dem."

På den enstämmiga anhållan, som genast gjordes, började läkaren.

"Tolf år se'n uppehöll jag mig i Biarritz i och för salta bad. Här förälskade jag mig i en engelska, som brukade nyttja en egendomlig baddräkt, garnerad med snäckskal. Hon var en mycket originell ung dam och full af egendomliga påhitt. En morgon inbjöd hon mig och 3 andra beundrare till en rolltur klockan 3 på morgonen. Vi beundrade den stjärnklara himlen och talade om själens vandringar från den ena planeten till den andra. När jag återkom till mitt rum, var jag mycket trött, och insomnade under läsandet af ett bref, hvilket jag fann på mitt bord. Knappast hade jag slutit ögonen, förrän jag tyckte mig vara i en stor, obekant stad, och utträdde från ett främmande hus, framför hvilket en likvagn stod. Bredvid vagnen stod en 15-årig yngling i med blanka knappar försedd galonerad rock. Så snart han fick se mig, öppnade han likvagnens dörr och uppfordrade mig med en artig bugning att stiga in. Änskönt de sällsammaste saker hända i våra drömmar, kommer jag dock ihåg, att jag blef rädd, och drog mig tillbaka så häftigt att jag stötte hufvudet mot stolsryggen. Naturligtvis vaknade jag i detsamma.

Under de närmaste två dagarne glömde jag min dröm, men den tredje natten upprepades den med förvånande likhet. Därefter hände detsamma åter den fjärde natten. Äntligen blef jag orolig, ty så märkvärdigt lika voro alla gångerna, både hus, vagn, gossens klädedräkt, ansikte och den bugning, han gjorde, för att bjuda mig stiga upp i vagnen.

Det är lätt förklarligt att en viss oro kunde förorsakas af drömmens ofta upprepade förekomst.

Några dagar senare reste jag till Paris, och tog in i samma hotell som min engelska. Vi anlände mot aftonen i ett talrikt sällskap. Jag skyndade mig att göra toalett och gick sedan till hissen för att blifva nedtagen till matsalen. I hotellets korridor träffade jag mitt sällskap, som också väntade på hissen. Jag tryckte på knappen och ett ögonblick senare hördes hissen komma, dörren sköts till sida och — jag ryggade som framför ett spöke. I den öppna dörren en ungefär 15-årig gosse, blond med gråa ögon, galonerad rock med blanka knappar, alldeles som i mina drömmar.

Med en artig bugning bad han mig stiga in.

Jag tillstår, att jag för första gången i mitt lif kände håren ress sig på mitt hufvud. Jag vände om och sprang som en galning utför trapporna till hotellets bottenvåning, hvarest jag slog mig ned i en länstol för att söka återhämta min fattning.

Knappast hade jag hunnit sätta mig, då ett väldigt brak hördes åtföljdt af ett öronskärande skrik och jag förlorade ett par ögonblick sansen. Då jag återkom till medvetande höll man på att ur hissens spillror framtaga offren, hvilka insveptes i hvita skynken och bortburos.

Nu torde herrskapet kunna förstå mina känslor med hänsyn till det som af oss omtalats. Kan någon afgifva en tillfredsställande förklaring öfver den varning, jag på så egendomligt sätt erhöll?

Helvetesmaskinen i Lahtis. På förordnande af senaten häktades den 30 juli handlanden Rinne i sin villa i Lahtis. Rinne är, som på sin tid omtalades, svarande i målet angående helvetesmaskinen i Lahtis. Rådstufvudätten i Lahtis hade dömt honom skyldig, men hofrätten frikände honom sedermera. Nu har senaten synbarligen förenat sig om rådstufvurättens åsikt.

Armband och Ring Gratis.

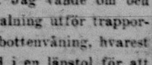

Ni erhåller rent af **gratis** ett passande signetarmband, garanteradt i två år, samt en snygg "Stone Set Ring", om ni säljer 22 bundtar förstklassiga "art postcards", 6 för 10c. Rekvirera 22 bundtar. Då de äro sålda, insänd $2.20, så skola vi säkert sända armband och ring.

ART POSTCARD CO., Dept. C. Winnipeg, Can.

Gulbleka människor bli botade

En smutsgul hudfärg är ett säkert tecken på att lefvern icke lämnar kroppen det bistånd som den skulle.

Försök därför att få lefvern att fungera väl så återfår ni er naturliga hudfärg och god hälsa. Laga att ni blir en frisk människa, som kan utföra de arbeten här i lifvet, som äro eder anförtrodda.

Gordon's 'Liver and Dyspeptic' piller

äro små och lätt att taga in och de försätta lefvern i god ordning så att den fungerar riktigt. Skaffa er idag en flaska för 10 cents.

THE GORDON MITCHELL DRUG COMPANY

Sänd 10 cents i silfver eller frimärken och vi skola sända eder per omgående post
15 sorterade vykort,
O. L. EDSTROM CO.,
Edberg, - Alta.

RIDEOUT & CO.

Just nu ha vi fått ett stort lager barnvagnar, sto. Nyaste modeller och modefata priser.
Kom och se!
RIDEOUT & CO., 401-3 Second Street, Kenora

Pacific Hotel

159 ARTHUR STREET.
PORT ARTHUR. Ofvan C. P. R. och C. N. R. Stationerna
För dag eller vecka. Pris från $5.00 per vecka
Pool Room, Cigarrer och Läskedrycker.
Skandinavernas mötesplats.
A. LINDBERG, Prop.

Robson & Peterson
MAIN ST. KENORA
försälja nya och begagnade möbler, m. m., till billigaste pris. Verkställa flyttningar till moderata priser.
20 procent rabatt för Kontant.
TELEFON 202.

Stöflar och Skodon
Agenter för
"THE SLATER SHOE"
W. A. McLeod & Co.
144 Main St. Kenora, Ont

IMPERIAL BANK of Canada

ETABLERAD 1875.
HEADOFFICE: TORONTO

Grundfond $10,000,000.00
Tecknadt kapital $ 5,913,000.00
Inbetaldt kapital $ 5,793,000.00
Reservfond . . . . $ 5,793,000.00

Vexlar eller "Money Orders" utfärdas, betalbara till fulla värdet i Sverige och Norge eller hvarje annan plats i världen.
Högsta ränta gifves på sparbanksinsättningar från $1.00 och mera.
J. WALKER,
Manager Kenora-filialen.

PORT ARTHUR och FORT WILLIAM
OSCAR JOHNSON
Föreståndare för denna tidnings afdelning i Port Arthur och Fort William och omkringliggande trakter, mottager prenumeration och inbetalningar, annonser och meddelanden.

Logen Fort Wiliams Stjärna. I.O.G.T
har ordinarie möten alla lördagar, kl. 8 e. m. i Free Mason Hall, a idt emot City Hall, Fort William.

Prenumerera på Svenska Canada Tidningen
Kan ni undvara nyheter från Sverige hvarje vecka? Priset är endast 1 dollar pr år.

KNAPPAR FÖR KREATURS ÖRON
af zlminium.
med namn och adress ingraveradt på svenska eller engelska. Prof gratis.
KAUTSCHUKSTÄMPLAR.
SIGILL, ETC.
Illustrerad katalog. Billiga priser. för olika bruk. Sänd efter il-
CANADIAN STAMP CO.,
56 Tribune Bldg., Box 2235.
Winnipeg, Man.

Alla Rekord Slagna
4 DAGAR, 10 tim., 41 min.
MED DEN GAMLA TILLFÖRLITLIGA
CUNARD LINE
ETABLERAD 1840
SNABB RESA TILL SKANDINAVIEN
STORARTADE FYRA-PROPELLER, TRE-PROPELLER OCH DUBBEL-PROPELLER ÅNGARE
DE SNABBASTE och FINASTE I VÄRLDEN.
LUSITANIA, MAURETANIA
FRANCONIA, Ny (1911)
CARMANIA, CARONIA
CAMPANIA, IVERNIA.
AQUITANIA, LACONIA (under byggnad)
Snabba förbindelser till alla skandinaviska och finska hamnar
Se våra agenter ang. speciella nya Tredje Kl. beqvämligheter
Sänd efter program öfver de Stora Jul Exkursionerna
THE CUNARD S. S. CO., Ltd.,
S.-E. Cor. Dearborn & Randolph Sts., Chicago
S. McCLELLAND, Gen. Ticket Ag't.
249 Main St., WINNIPEG, MANITOBA.

John Anderson
Snickare och Byggmästare
Box 16.
Bästa arbete till billigaste priser. Affischering verkställes.
SECOND ST. KENORA, ONT.

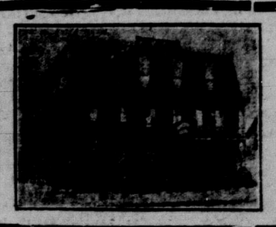

Skandinavernas Hem
God mat och moderna rum. Svensk betjäning.
Pris från $1.00 till $1.50 pr dygn.
BILJARD OCH RÄKSTUGA.
Vagnar möta vid hvarje tåg och ångbåt.
QUEENS HOTEL,
Emil Anderson, ägare.
GORE ST., - -
West Fort William.